

bespikkeld, stukken hooiland met breedgetakte, kleindoende appelboomen bezet, en langs den weg hooischelven die verkwikkend geurden.

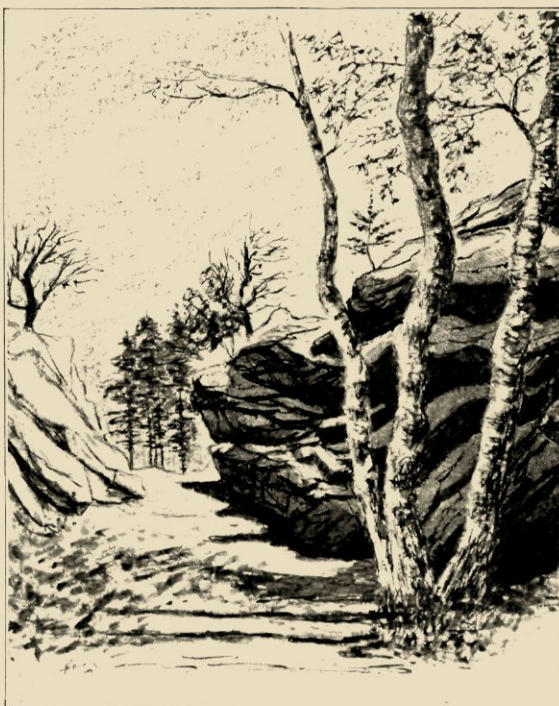
Bij het genoemde gehucht aangekomen, sloegen wij links om den weg van Fleury naar Fontainebleau in, om recht op het bosch aan te rijden. Nauwelijks hadden wij de laatste huisjes van Macharin achter ons, of er bood zich rechts van ons een even prachtig als verrassend uitzicht aan, over een kleine vlakte van rechthoekig doorsneden bouwgrond, op de Rochers de Sablons, waarvoor duidelijk de Petit Mont-Blanc zich aftekent. Meer dan heuvels zijn het niet, maar de felle witheid der gekartelde toppen en kanten, der vlakke zijden en van het breed uitlopend plateau, boven het lage groen beneden er om heen, gaf mij de volmaakte illusie op eenigen afstand een sneeuwgebergte voor ons te hebben. Die heuvels zijn van zandsteen en het plateau is vol zand als een zestrand.

Het was ons gezegd dat geen enkel stuk van dit woud gelijk is aan een ander stuk... Wij reden voort over den mooien, gladden weg recht voor ons, en weldra waren wij in een boschvallei met laag geboomte en hooge stamvarens gevuld, aan beide zijden door begroeide hellingen ingesloten. Terwijl de weg langzaam, bijna onmerkbaar steeg, kwamen die hellingen meer en meer naar elkander toe, en spoedig daarna reden wij voort tusschen het hooge geboomte dat in het midden boven ons een breede baan van den blauwen hemel openliet.

Voor ons was dit de eerste dier groote pracht-

lanen, die alle op Fontainebleau toelopen, statig en breed, verblindend wit onder den zonnigen zomerhemel, en zoo recht dat het eind er van niets dan een kleine lichte opening gelijkt. Nog lang voor wij dat eind bereikt hadden, lag er ter zijde voor ons een andere laan, en toen wij daarin zwenkten, was het mij als had ik voor mij het middenschip van een reusachtige gothische kathedraal. In twee lijnrechte rijen stonden aan beide zijden de stijle pijnboomstammen, welker kronen een evenrecht hoog gewelf vormden boven den

groen en bruin bemosten bodem der koel beschaduwde laan; het was aangrijpend plechtig daar. Hadden te voren laag hout en struikgewas met een bijna ondoorzienbaar bladergordijn den weg aan beide zijden afgesloten, hier konden wij langs en tusschen de rechte, gladde boomstammen, waarop, als op slanke pijlers, weer en nog eens en altijd door de booggewelven der bladerkronen rustten, het bosch inzien, tot weer ander laag hout en

TOEGANG TOT DE GORGES DE FRANCHARD,
NAAR EEN O. I. INKTEEKING VAN BERN-KLENE.

struikgewas opnieuw een gordijn stelden voor ons oog.

Aan het eind van dien plechtigen woudgang reden wij voor een restaurant langs, dat ons herinnerde aan de nieuwmodische hôtels van Barbison, waarin wij vluchtig een blik wierpen, maar welks naam ons zeide dat wij nu dicht waren bij de plek waar wij, naar ons beloofd was, een der machtigste natuurindrukken zouden ondervinden. Even ervoorbij kwamen wij aan de ruïnes der Ermitage, die eens de oudste vestiging van menschen in dit woud was, en hielden stil bij de daar